

тия събития, защото ги е свързала самата наша история. Когато Паисий, следъ толкова години черно робство, извика: „Отъ днеска нататъкъ българскиятъ родъ история има, и става народъ“, — той бѣше вече прелистилъ страницѣ на нашето минало и знаеше, че българскиятъ народъ е билъ великъ и пакъ великъ ще стане,

*Че отъ славний Будинь до светий Атонъ
Билъ е припознаванъ нашия законъ.
Че сме имали царства и столици,
И отъ нашъта рода светци и патрици.
Че и ние сме дали нѣщо на свѣтътъ
И на вси славяни книга да четатъ.*

Огньтъ въ гърдитъ на отца Паисия пламтѣше и огрѣваше образитъ на великитъ наши прадѣди, които „съ много кралства имали сж бранъ, и отъ царе силни взимали сж данъ“... Паисий се ровѣше безъ почивка и сънь въ прашнитъ монастирски лавици, и отъ тамъ извличаше сказания за нашата минала слава и за величието на българскитъ царе; той ни разказа

*Какъ се Крумъ преславний съ Никифора би
И отъ черепа му руйно вино пи,
И какъ Симеонъ царь угритъ прогони
И отъ Византия приема поклони.
И кога нѣмаше кого да надвива,
Той пишеше книги, за да си почива.*

И като разказваше всичко това, Паисий разпалваше сърдцата на будната българска мла-